Ч. 86. Субота 19 цьвітня (2 мая) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Альбаньска справа. — Можливість війни на Всході).

На всї поголоски о можливій, або порішеній вже оружній інтервенциї Австриї в Альбанії, на вісти о зарядженій вже в тій цїли мобілїзациї, N. W. Tagblatt, котрий одержує безпосередні інформациї з мінїстерства внутрішних справ, відповідає рішучо, що Австрия в альбаньску справу не вмішає ся. Хоч би на Балканї прийшло навіть до забурень, то о військовій інтервенциї нема бесїди. — Pester Lloyd полемізує з виводами „Нового Времени", котре доказує, що хоч Австрия на підставі берлиньского договора має право заняти турецку територию аж по Митровицю, то коли з сего права не користала, а в роцї 1897 порішено удержати status quo, Австрия вже не має права користати з признаної їй берлиньским договором концесиї. — Pester Lloyd доказує, що Австриї вільно обсадити нобазоарский санджак своїми ґарнізонами і обсадити так торговельні як стратеґічні дороги. Навіть бесїди не може бути о передавненю, або тім, аби Австрия зреziґнувала з сего права. На кінци P. Ll. заявляє, що на виводи росийского дневника відповідає лише в тій цїли, аби мовчанки з австрийскої сторони не толковано фальшиво.

На далекім Всходї витворює ся душна атмосфера суперечних інтересів ріжних держав. Причину до того напруженя подала Росия, що зборонює ся уступити з окупованої північної Манджуриї. Найбільше гороїжить ся Японїя, що чує, що коли Росия заволодіє широким пасмом східного побережа Азиї, то прийде і на Корею та Японію черга зазнати росийскої опіки. Отже хотячи випередити пізнїйшу небезпечність, готовить ся вже тепер до війни. Але чи зможе Японїя сама виступити против росийского велита? Росия держить у всхідній Азиї 200.000 европейского войска, як се обчисляють самі япаньскі дневники, а надто утворила із злочинців, зісланих на Сибір, звиш 10-тисячну кінну армію, та ще і в Манджуриї затягнула манджурских розбишаків, званих Хунхузами, до військової служби, зложивши з них 15 полків, по 3000 люда в кождім. Тим способом Росия може відраву зачати війну з близько 300.000 армією, а крім того зґромадила на тамошних морях дві панцирні ескадри, кожда зложена з чотирнайцяти воєнних кораблів. Супротив такої сили Японїя не важить ся іти осібняком. З природних еї союзників найблизші і найбільше інтересовані Хіни. Не з огляду на племянну Японію, супроти якої істнує в Хінах чималий антаґонїзм, але зі взгляду, що тут загрожені їх власні інтереса, бо розходить ся о великий шмат хіньскої землї, Хіни прилучили би ся до воєнної акциї. Однак їх сила не велика, а до того правительство має ще тепер свій клопіт з повстанєм секти „старих братів" в полудневих провінциях. — Другим союзником є Анґлїя, що явно заохочує Японію до воєнних кроків та сама в працї і дипльомациї ремонструє против дальшого панованя Росиї над окупованою Манджуриєю. Але великої колись британьскої сили не так скоро налякає ся Росия, по бурскій війнї та теперішних погромах анґлїйского оружия „диким мулою" в африканьскій земли Сомалїв. Остаточно могла би хиба анґлїйска фльота знищити Владивосток, але на суши не перебила би ніяк акциї Росиї, а за те росийскі полки могли-б загрозити анґлїйскі посїлости в Афґанїстанї, на індийскій границї. — З прочих держав північна Америка заявила ся вже, що она не мішає ся до тої справи, що впрочім і легко понятне, бо своїх жадань не могла би поперти оружною силою. Не маючи постійного войска, ледви чи зібрала би добровольців на таку випраку, лежачу поза теперішною сферою американьских інтересів, а еї фльота занята вже від чотирох лїт при успокоюваню неспокійних филипиньских островів. Тридер-

---

3)

ГРІХ.

(З румуньского. — І. Л. Караджіяле.)

(Дальше).

Він був там дійстно.

Біля лїхтарні, що кидала кілька тусклих промінів, спочивало людске дитя, склонивши голову на гробі без каменя та написи. Доперва тепер відчував Ніца утому і осунув ся поволи на землю, щоби стати паном великого зворушеня. Як до благословеня простягнув руку понад голову сплячої дитини — і нагло почув на вказуючім пальци вколене іглою.... Так, тут біля него на голій земли лежав овоч розкішних ночий, проведених в голубім сьвітї. Дитя, так вчасно в боротьбі зі сьвітом; здавало ся, що оно нарочно поклалось спати тут близько хрестів, що потайки хотїло прибічи під око Того, котрий, пустивши его в сьвіт, немов і забув про него.

— Господи, — стогнав Ніца трівожно — осьвіти его своїм лицем, о Господи, осьвіти також его своїм лицем!

Вхопив сплячу дитину кріпкими раменами, піднїс ся і вийшов з цвинтаря. Хлопець збудив ся від потрясень, пробурмотів якийсь проклін і заснув опять в раменах, що обняли его так пристрасно.

Чоловік, що так сердечно притискав до себе свій скарб, на щастє не стрінув ся по дорозї з ніякою перепоною: була пора, коли погашено лїхтарні і навіть нічні сторожі заживали спочинку. Прийшов до своєї господи, збудив візника, заплатив і від'їхав. Перед полуднем був вже в Добренї — вкінци дома.

* * *

Жінка пан-отця не дуже втїшила ся дарунком, який привіз її чоловік з ярмарку. Се не дрібниця привести до людского стану таке занедбану дитину. Цїле тїло було вкрите задрасками і ранами, слїдами нечистоти та чіхраня. Кілько купелів, кілько мила, кілько мастий було треба, щоби зняти з того опущеного єства кору, якою сповивала его тілько лїт нужда!

Дитина позволяла чинити всьо з собою. Та тяжше чим рани було загоїти еї душу. Вкінци удалось і се велике дїло: добрі науки, лагідність і доброта, ніжна печаливість добрих людий, що пригорнули її так любо до свого теплого серця, а особливо довга недуга прогнала, коли не вовсїм, то в більшій части, зло з молодої душі. Розумному і терпеливому огородникови не є неможливо приневолити молоде деревце до простого росту.

Коли вкінци хлопець подужав із своїх ран, одержав одної недїлї нову одежу — куртку з золотими вилогами, білі споденки з шовковим поясом та капелюх з трибарвною [1] стяжкою — і пан-отець сказав до него:

— Носи їх здоров, Міту, і рости великий, розумний та щасливий!

[1]) синя, жовта і червона, румуньскі народні барви.

Хлопець стромив руки в кишенї, оглянув себе поважно і довго в зеркалї, вибух голосним сьміхом і сьміяв ся і сьміяв ся.... Его веселість удїлилась чоловікови та жінцї, так що мимохіть мусїли також сьміяти ся. Та коли хлопець обернув ся і їх погляди зійшли ся разом, пан-отець замкнув его пристрастно в рамена, цїлував его без кінця, вибух сльозами — і плакав і плакав, так що дитина та жінка почали хлипати.

Вкінци пішли до церкви. Міту дивував всїх новою одежию. Особливо женщини засипували его пестощами, бо він був милий, гарний молодець.

Але Міту був хорий; кашляв сухо і терпів на жолудок; нїчого не їв і міг цїлий день спати. Мав пропасницю?

Се була немов собача недуга, бо хлопець лежав залюбки на сонци на порозї і ледви міг рушити ся з місця. Нї лїкарі, нї наймудрійші баби з села не знали лїку: хлопчина вянув на очах і з повною сьвідомостию зближав ся до свого кінця. Радости судилось тревати коротко і чим коротшою она являлась, тим більшою ставала тревога, що так неждано найдене щастє треба втеряти на віки. Кождої хвилї могло згаснути сьвітло, що так ненадійно прояснювало мандрівникови стежку — олива в малім каганци вийшла.

Пан-отець, таки убраний, заснув над раном.... Его жінка сторожить біля недужого, що спить вже довше як оден день.... Кладе руку на лице дитини — холодне; нахиляє ухо до еї отворених уст — нїчо!

жавний союз, як неінтересований зовсім на „жовтих водах“, здержить ся так само від всякої участи, а Франция може мати хиба симпатию для розширеня границь своеї союзниці на далекім Всході. — Щоби оцінити вповні ситуацию, треба ще нагадати рапорт росийского міністра скарбу Вітого про свою подорож минувшої осени по Манджуриї. В рапорті сказано, що стягане росийских кольоністів до Манджуриї відбуває ся дуже успішно, що Росияни основують нові міста і місточка як адміністрацийні центри, з будинками для урядів, з церквами і школами, що найстарше хіньске місто Мукден, осьвячене побутом Конфуция, перебудовують зовсім, валячи хіньскі дільниці, положені за низько над рікою, а будуючи натомість нові, чисто росийскі дільниці, та що росийским плянтаторам чаю і бавовни, як і рудо- та углекопам, торговельникам, промисловцям і банкирам надано концесиї на довгий ряд літ.

Новинки.

Львів дня 1 го мая 1903.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував канцеліста Намістництва, Рудольфа Скoвранко-Вітошиньского секретарем повітовим.

— **Нові уряди почтові.** З днем 1-го мая входять в житє нові уряди почтові: на двірци зелізничім в Підшумлянах, пов. рогатиньского, на двірци зелізничім в Шманьківчиках, повіта чортківского, і в Ценеві, а при урядах почтових у Львові ч. 10 на Личакові і ч. 14 в Язлівци будуть отворені стациї телеграфічні з обмеженою дневною службою. Стация телеграфічна Львів 10 (Личаків) буде лиш приймати депеші, а стация ч. 14 і приймати і доручати.

— **Час середно-европейский на почті в Чернівцях.** Черновецка дирекция почт і телеграфів оповістила: Силою розпорядку міністерства торговлі буде від 1-го мая б. р. в службі почтовій, телеграфічній і телефонічній уживаний час середньо-европейский (час зелізничий) Ріжниця поміж часом середньо-европейским а місцевим виносить на Буковині пересічно 42 до 43 мінут. Від дня 1 мая будуть години урядові для обслуги публичности зачинати ся і кінчити ся після часу середно-европейского.

— **Огні.** Дня 20-го с. м. около пів до 3-ої години рано, вибух огонь в хаті Михайла Лупія в Лаврикові, повіта равского і знищив хату зі всім майном і будинки господарскі, при чім згоріли також 1 корова, 1 віл, 2 телят і одна льоха з 11 поросятами. Крім того згоріла ще й стодола сусіда Абрамка Ґайслєра. Шкода виносить около 1800 корон, а була обезпечена на 800 корон. Причиною огню була хибна будова печи. — В Осібници, повіта ясельского згоріли 4 хати і стодола, загальної вартости 2400 корон. Шкода була обезпечена. Якусь дівчину Аполёнію Ліпяк, підозріну о підпалене, арештувала жандармерия.

— **Також депутация.** До нового буковиньского президента краю прийшла оногди може яка сотка руских і волоских селян з Тарапан і Преворокiв, та просила о — гроші на дорогу до Канади. Показало ся опісля, що то якісь агенти еміграцийні видуривши від людий гроші, вислали їх до Чернівець, сказавши, що правительство дасть їм гроші на дорогу. Президент краю остерігав нещасливі жертви еміграцийних дурисьвітів перед необачною еміграциєю. Одного з тих дурисьвітів вже арештовано.

— **Бійка Хорватів з Мазурами.** При будові тунелю в Спасі на зелізници Львів-Самбір-Угорска границя прийшло було оногди до великої бійки межи Хорватами а Мазурами. Підчас тої бійки якийсь молодий Хорват пробив ножем Мазура і забив на місци, а шістьох инших поранив більше або менше тяжко. Коли жандармерия его арештувала, він був зовсім спокійний і сказав, що виступав лиш в обороні свого власного загроженого житя. При сїй нагоді показав свою силу, розриваючи два рази наложені ему кайданки.

— **Смертоносні події в горах.** З Боцен доносять, що там впали з гір великі маси снїгу; у вивозї Борколя, на полудне від Роверодо. дві селянки засипало цїлком. Крім того чотирох італїяньских пограничних сторожів спадаючий сніг убив, а кількох есть тяжко ранених.

— **Жертви морскої бурі.** З Гамбурґа доносять: Після наспівших донесень показало ся, що з причини послїдної катастрофи воздушної і бурі морскої, розбило ся на мори Балтийскім і Німецкім 83 кораблїв, 250 кораблїв стало ушкоджених, а 322 осіб пострадало житє через утоплене.

— **Росийскі людоїди.** Недавно тому розійшла ся була чутка, що на острові Сахалїнї, де як звістно, есть кольонія самих злочинців, засуджених на найтяжші кари, два Москалї з'їли двох своїх товаришів. Зразу нїхто не хотїв тому вірити, аж ось тепер судове слїдство потвердило правдивість тої чутки. Два каторжники Сурбаєв і Ґімронов втекли були минувшої зими з криміналу на тім острові і волочили ся в тамошних лїсах, мерзли і страшно голодували. При тій вандрівцї стрітили они двох инших товаришів, якогось Плахтенка і Карачінцева котрі так само як і они втекли з якогось криміналу та крили ся по лїсах на острові. Они їх убили і з'їли. Коли їх зловлено, знайдено у них в торбах ще малі кусні мяса з людских трупів. Сурбаєв і Ґімронов не випирають ся того, що спожили своїх товаришів, але кажуть, що они їх не убили, лиш знайшли в лїсї замерзлих, а з'їли їх длятого, бо вже від кількох днїв не їли нїчого і страшно мерзли.

— **Маєтність Капустинці** в повіті борщівскім купив ґр. Володислав Борковский від д-ра Германа Штайна за 170.000 корон.

— **Секта самоубийників,** то новий прояв серед росийскої суспільности і росийского православія. Петербурґска полїция впала недавно тому на слїд сеї секти, котра яко тайне товариство має свої філії також в Москві, Киеві і Одесї. Члени сего товариства чи секти обов-

---

— Ставай, отче! — кличе жахливо — Вже не дихає!

Чоловік схопив ся, взяв хлопця на руки, вибіг на подвірє і крикнув:

— Ратуйте, добрі люди, ратуйте!

Понад вершками гір виринає сонце.... Збирає ся юрба мужчин і жінок. Пан-отець кладе скостеніле дитя на порозі, паде на коліна і тоне в болю.... Якась баба засьвітила сьвічку.

Але дитина ще не вмерла. Спробувати ще на вроки! Води з першого ведра, що витягаесь сего дня з криниці.... Хлопець немов ворушить ся.... Підносять его легко до гори.... Розкриває втомлені очи і шепче погаслим голосом:

— Хочу їсти!

Добреньский воздух добрий лїкар! Очищене з верхаество треба і в нутрі обхарити; то була его задача, котрої він підняв ся дуже радо. Була се болїсна і жостока операция; але була конечна і на щастє удала ся.

Хлопець уратований, нова кров стала красити колись такі зівялі лиця і наповняти безвиразні доси і мутні очи блеском та радостию. Була страшна боротьба: але тепер ясно та гордо ступало молоде житє на важку побіду сьміючій ся будучині на зустріч.

*   *   *

Коли жінка пан отця, Султана, повісила в добреньскій церкві гарний образ в жертву Богородици — бо вислухала ві горячої молитви — в кавярни головного міста трохи заворушилось: найдено слїди „бояра Міту“.

Его шезнене не могло проминути незамітно, се-ж була очивидна втрата для так многих приятелів шуткарства. Не знав лиш нїхто, що властиво стало ся: утік чи помер? Вкінци дізнали ся правди. Місцева часопись донесла, що підчас ярмарку якийсь сельский сьвященик, що волочив ся пяний по нічних кавярнях, питав одного полїцая за другим за хлопцем... Певно взяв его з собою.

Прокураторія заняла ся сейчас тим дїлом „з ревностию та спритом, що приносять їй дїйсно честь“, і вислїдила, що „жертва рабунку“ находить ся у пан-отця Ніци в Добрені. Як-стій удав ся молодий урядник в товаристві орґанів безпечности на місце, щоби потягнути виновника до одвічальности.

*   *   *

Обурений, що хотять ему забрати хлопця, боронив ся пан-отець найвимовнїйшими словами.

Зголоднїла дитина; жертва безстидних і навіть для дозрілого чоловіка убиваючих морально пристрастий, рознузданий заохотою зіпсутого сьвіта, що вічно прагне забави... вирваний з такої пропасти, з такої нечестивої стежки спроваджений на дорогу праву — від смерти до житя... Спав на голій земли, хорий і пяний, знищений на тїлї від голови до стіп; пошматкована безстидностию і покалїчена молода душа... Що почала-б дитина без підпори і милосердя, коли земля спіпенїє під снїгом і лютим морозом? Погибла би на купі гною, як бездомна заблукана собака. А навіть якби могла оперти ся страшним бурям, то як далеко завело-б ві таке житє? До дому божевільних — до вязниці — до Окни.[2]

Слова бесїдника позискали для него майже всїх судовиків. На їх лицях являв ся вираз вдоволеня. Лаш прокуратор відповів коротко і суворо:

— Отче, ви не можете малолїтного взяти на власність, его мусить ся віддати тому, кому правно належить ся. Закон е за ним, закон хоронить его... Dura lex, sed lex.

Строгий урядовий тон і поважні, високі слова прокуратора мусїли очивидно затерти враженє, яке викликала чутлива красномірчивість пан-отця. І нотар почав за диктатом свого зверхника писати протокол.

Дїло рішено: дитину відобрали! Він не може відпустити ві від себе — а проте... ві відбирають!

Пан-отець приголомшений закрив очи... тоді узрів перед собою кров... Чи в поважнім намірі, чи лише для погрози — сего не вповів би сам — скочив до комнати і вхопив зі стїни стрільбу. Его шурин Куцітеї, примар,[3] і також чоловік, що бував чимало в сьвіті, поспішив за ним і зловив его за рамя... І тоді пан-отець зрозумів лїпше чим яке слово, що в хвилях розпуки ратунку не належить глядати далеко; він завсїгди близько. Хто сягав в далечінь, певно его не бачить... Пан-отець повісив оружє на кілок, отворив шуфляду, пошниряв на днї і зачинив ві відтак з великою обережностию.

Примар вийшов до судовиків, де як раз прокуратор диктував:

— Запоряджаємо тому...

Куцітеї перервав диктат, звинившись чемно: має щось важного сказати панови прокураторови.

Оба вийшли до сіний.

— Пане прокуратор, — шепнув примар із значучим поглядом — пан-отець є дуже порядний чоловік... не знаете его... Прошу, прошу...

І отворивши двері, повів чемно урядника до комнати, де ждав нетерпеливо пан отець...

Так отже — дїло уладжено. Навіть не треба було змінювати протоколу, бо всьо завісїло від кінця. Прокуратор спитав нотара:

— Як далеко ми зайшли?

— Запоряджаємо тому...

— Не так, — сказав прокуратор, — запоряджаємо отже...

І на загальне вдоволене проказував заступник публичного обжалованя таке:

— Запоряджаємо отже — з огляду на точні досліди, котрі згідно виявляють всечеснїйшого пан-отця Ніцу з Добрені чоловіком найблагороднїйших прикмет характеру; з огляду дальше на незвичайні фізичні і моральні поступи, які починив малолїтний Міту, званий „бояр“, під опікою его всечести — що згаданий малолїтний задля недостачі всяких замітів має лишитись під дальшою опікою та одвічальностию сего заслуженого і добродїйного душпастиря.

---

[2] Копальня соли, де працюють виключно тяжкі проступники, переважно засуджені на цїле житє, котрі западають правильно в невилїчиму хоробу.

[3] начальник громади.

зують ся гинути добровільно в день своїх трийцятих уродин. Секта ся учить, що пересїчне житє чоловіка тревае лиш трийцять лїт, а хто жие довше, той жие вже коштом других людий. Отже секта самоубийників ставить собі за цїль поправляти ту „хибу природи“, відбираючи від кождого члена присягу, що він з початком трийцятого року смерть собі зробить. Коли якийсь член тої секти дожив до того часу, то всї другі члени ведуть его з великою парадою та з всїлякими церемонїями до якогось підземного льоху і там его живцем замуровують. Отже сими днями дістала петербурґска полиция донос, що там а там і о тій а тій годині мають живцем замурувати якогось чоловіка. Полиция явила ся дійстно тихцем на місци і застала вже все приготовлене до сповненя сего „сьвятого обряду“. Всїх присутних, між котрими було й богато людий інтеліґентних, зараз арештовано. Нема сумнїву, що тут мае ся дїло з людьми слабими на умі, котрим з одної сторони велика нужда, з другої велика розпуста а з третої брак всякої етичної опори, обставини, які в цїлій Росиї ідуть з собою в парі, відбирають охоту до житя. А всеж таки ще лїпше направляти „хибу природи“ тим, щоби добровільно робити місце другим, як насильством робити місце собі коштом других.

Штука, наука і лїтература.

— **Максим Ґоркий** — **„Міщани“**, сцени в домі Безсемйонова. Драматичний нарис в чотирьох дїях. Переклала Маруся Полтавка. З переднїм словом і портретом автора. Видавництво тов. українських студентів „Січ“ в Чернівцях (перед тим „Молода Україна“) ч. VII. Накладом товариства. — Цїна 1 кор.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 мая. Комісия мирова радила вчера на тайнім засїданю над титулом „олїй“ і приняла его. Відтак раджено над титулом „товари консумцийні“.

Льондон 1 мая. Times доносить з Пекіну: Росийский адмірал Алексеев видав оповіщене, в котрім каже, що в обширах провінциї Мукден, з котрих Росия відкликала свої войска, можуть заграничні піддані подорожувати без росийских пашпортів. Алексеев заявив одному з росийских дневникарів, що жаданя Росиї, які дійшли до публичної відомости, суть дійстно справедливі. Лиш Росия і Хіна суть інтересовані в справі манджурскій. Росия не згодила би ся на то, щоби до сеї справи мішали ся ще Анґлїя або Японія.

Марсилїя 1 мая. Президент Любе вернув тут вчера по полудни.

Константинополь 1 мая. В Солуни допустили ся вчера Болгари кількох замахів динамітових. Філїя банку отоманьского знищена; богато людий згинуло, богато есть поранених. В Константинополи гадають, що замахів тих допускають ся Болгари в тій цїли, щоби спровокувати Турків.

Сляни (Шлян) 1 мая. Вчера згорів в Кралюп зелїзничий маґазин депозитовий. Шкода виносить 240.000 корон.

Вечером відбув ся у пан-отця Ніци великий пир. Пан прокуратор мусїв вволити бажаню всїх і відложити свій від'їзд до другого дня. Він „уважав своїм обовязком“ достойно оцінити справдішні людскі почуваня і тепле, повне любови серце душпастиря, „котрого примір годі достаточно поручити до наслїдуваня“. Пан прокуратор бесїдував богато і красно — був дуже моторний. Дипльоматичний Куцітеї заєдно усьміхав ся значучо і моргав инколи до пан-отця, котрий держав малого Міту на колїнах і блукаючи гадками далеко, гладив рукою легко та нїжно мягке, русяве волосе хлопця.

* * *

Женщинї, як добродійка Султана, котра з такою любовою заняла ся чужою дитиною, мусїв Бог також вчинити втїху. Того самого року повила дївчину!... О, що за радість! Богато журби і труду стоїло виховати її великою — та й була се дивна дитина, бо річ непонятна, як з такої лагідної і покірної женщини міг вийти такий жвавий потомок!

Они мали раз телятко, що мусїли его самі плекати, бо корова згинула і молоде лишилось без молока. Хто его доглянув? Ілеана, що тодї могла числити яких дванайцять лїт. Хто его кормив? Хто заклинав маму на небо і землю, що ласкаве зьвірятко мусить спати з нею в комнатї? Ілеана. То була любов як рідко! Але одного рана она встала сумна: не хотїла говорити нї з батьком нї з матїрю. Коли родичі спостерегли єї лихий настрій, скартали її словами; она втекла на город. Тут розвела свою звичайну забаву з малим Пріяном; почала з ним пестити ся і затиснувши зуби, здавила з цїлої сили теляткови ніс. Або зьвіря не мало того рана охоти до забави або прояв її любови був за болїстний, досить, що оно видерло ся з рук дївчини і віддалило ся, мекаючи. Она кликала его, оно не слухало; она пішла за ним, оно не хотїло нічого знати; она гонила за ним — Пріян утїк. Так тревало довшу хвилю, бо упрямство зьвіряти росло з її настійчивостию. Втомлена, зворушена і палаючи гнївом пішла до дому, взяла троху кулеші і вернула до городу. Коли побачив єї Пріян, сховав ся в корчі. Она підходила до него поволи, простягнувши лїву руку, а праву сховавши за спину і говорила свому розгнїваному товаришеви найобіснїйші слова. Він станув неподвижно і дивив ся на неї — погляд великих глупих очий хитав ся між довірєм а недовірєм — з вогкого ніздря заносило розкішним запахом молока! Дївчина зближала поволи руку. Жадібно наставив Пріям до неї писок, та заким вспів скоштувати лакітків, Ілеана ударила его з цїлої сили сокирою в чоло — вістре застрягло глубоко в мягку ще кість. Голова Пріяна залилась кровю, бідне зьвіря повалилось на землю і тачало ся в страшним болю...

Мати побачила кров на лици, руках і грудех доньки.

— Що стало ся?

— Я убила Пріяна в городї.... Ходїть, я вам покажу!

Коли прийшли на місце, Пріян сконав.

— Бій ся Бога — скричала мати — та чому?

— Бо тому — відповіла дївчина, здвигаючи раменами.

Мати побила єї тяжко.... она терпіла глухо, без слїз. Та материньске серце все повне журби і любови.

Раз коли она розгнївила батька, зірвавши лямпу з вічним сьвітлом і кинувши об землю, і утекла відтак до ліса, зажуреиі родичі все таки ходили три дни по лісї і не знали, де мають глядати своєї дитини.

Пізнїйше раз — она вже була виросла — обвила з марної причини Сганку Радї кріпкими раменами і хотїла єї з вершка гори друлити в пропасть! Двох сильних мужчин мусїло бороти ся з шаленою, щоби уратувати напів непритомну Сганку.

— Шкода, що в такім гарнім, пишнім тїлї сеї дївчини мешкає така дика і жостока душа — говорили люди.

* * *

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Петутер
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Скользого, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скользого лиш від 1/5 до [illegible]/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 19/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 16/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скользого, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 10/9 до 20/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 10/9 що дня.
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі книжі, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ч. В. кр. 32.696/903.

Оповіщене.

В краєвих низших школах рільничих в Березници п. Стрий, в Городници, в Ягольници, в Кобірничах п. Кенти, в Суходолї п. Коросно, зачинає ся рік шкільний 1903/4 з днем 1-го липня 1903 р.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли передовсїм образоване синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цїлий курс науки треває три роки. Всї ученики мешкають в заведеню.

Оплата за удержане в заведеню виносить 150 корон піврічно. Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, т. зн. дістають безплатно помешкане, харч і одїж.

Поданя о принятє до котрої небудь з повисше вимінених шкіл рільничих, належить вносити найпізнїйше до 1-го червня с. р. до Дирекциї школи.

До поданя, котре єсть вільне від стемпля, належить долучити:

1. метрику рождества на доказ, що кандидат укінчив 16 лїт;
2. сьвідоцтво здоровля виставлене лїкарем;
3. сьвідоцтво шкільне з окінченя народної школи і сьвідоцтво моральности;
4. сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на копіт фонду краєвого.

З Видїлу краєвого Королївства Галичини і Володимириї враз з Великим Княжеством Краківским.

У Львові, дня 22-го цьвітня 1903.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).